

No Φ 092.22/7586

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

**ΥΠΟΘΕΣΗ ΞΩΦΑΚΗ
ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αρ. 78778/12)

ΑΠΟΦΑΣΗ

Η παρούσα εκδοχή της απόφασης διορθώθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2017 σύμφωνα με το άρθρο 81 του Κανονισμού του Δικαστηρίου

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

20 Απριλίου 2017

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν ορισμένες αλλαγές ως προς τη μορφή.

Στην υπόθεση Ξωφάκη κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα),
αφού συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Ledi Bianku, Πρόεδρος,

Ales Pejchal,

Armen Harutyunyan, Δικαστές,

Και με τη σύμπραξη της Renata Degener, Αν. Γραμματέως Τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 28 Μαρτίου 2017,

Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση, που εκδόθηκε την ίδια ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. προσφυγής 78778/12) που ασκήθηκε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από την Ελληνίδα πολίτη, κ. Ελευθερία Ξωφάκη, (στο εξής: η προσφεύγουσα), και η οποία προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 6 Δεκεμβρίου 2012 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (η Σύμβαση).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε από τους Α. Πανούση και Λ. Πανούση, δικηγόρους μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση (η Κυβέρνηση) εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιό της, τον κ. Μ. Απέσσο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και από την πληρεξουσία του την κ. Α. Δημητρακοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Ιουλίου 2016, η αιτίαση η σχετική με τη διάρκεια της διαδικασίας κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση και η προσφυγή κηρύχθηκε απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1941 και είναι κάτοικος Αθηνών.

5. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, όπως έχουν αναπτυχθεί από τα μέρη, συνοψίζονται στα ακόλουθα.
6. Στις 11 Οκτωβρίου 2001, η προσφεύγουσα προσέφυγε στο Πρωτοδικείο Αθηνών (στο εξής: το Πρωτοδικείο) με αγωγή αποζημιώσεως κατά του ψυχιατρικού νοσοκομείου Αθηνών, δημόσιο νοσοκομείο (στο εξής: το Νοσοκομείο), στο οποίο εργαζόταν ως καθαρίστρια. Ζητούσε την καταβολή διαφόρων ποσών ως μισθών. Η συζήτηση της υπόθεσης πραγματοποιήθηκε στις 29 Μαρτίου 2002.
7. Στις 27 Ιουνίου 2002, το Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας (απόφαση αρ. 1610/2002).
8. Στις 2 Απριλίου 2003, το Νοσοκομείο εφεσίβαλε την εν λόγω απόφαση. Στις 17 Δεκεμβρίου 2004, προσήγαγε αντίγραφο της έφεσής του και ζήτησε τον προσδιορισμό δικασίμου, η οποία ορίστηκε για την 5^η Απριλίου 2005.
9. Στις 12 Σεπτεμβρίου 2005, το Εφετείο Αθηνών (στο εξής: το Εφετείο) έκανε δεκτό το αίτημα του Νοσοκομείου και ακύρωσε την εφεσιβληθείσα απόφαση (απόφαση αρ. 7581/2005).
10. Στις 30 Αυγούστου 2006, η προσφεύγουσα αναιρεσίβαλε την απόφαση υπ' αρ. 7581/2005 του Εφετείου. Στις 16 Ιουλίου 2008, προσκόμισε αντίγραφο τη αιτήσεως αναιρέσεως και ζήτησε τον προσδιορισμό δικασίμου, η οποία ορίστηκε για την 29^η Σεπτεμβρίου 2009.
11. Στις 24 Νοεμβρίου 2009, ο Άρειος Πάγος κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση επειδή από τον φάκελο δεν προέκυπτε ποιος ήταν ο διάδικος που είχε κοινοποιήσει στον αντίδικό του την κλήτευση σε συζήτηση ή αντίγραφο της αναίρεσης (απόφαση αρ. 2189/2009). Η προσφεύγουσα, η μόνη από τους δύο διαδίκους που παρέστη στη συζήτηση, δεν διευκρίνισε εάν η κλήτευση για συζήτηση ενώπιον του Αρείου Πάγου ή το αντίγραφο της αναίρεσης της είχαν επιδοθεί, στην ίδια ή στον αντίδικό της.
12. Στις 22 Φεβρουαρίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου, η οποία ορίστηκε για την 14^η Δεκεμβρίου 2010. Η συζήτηση που είχε

οριστεί για την ημερομηνία αυτή αναβλήθηκε, και στις 23 Αυγούστου 2011, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου, η οποία ορίστηκε για την 24^η Απριλίου 2012.

13. Στις 5 Ιουλίου 2012 ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση τη προσφεύγουσας (απόφαση αρ. 1260/2012). Από τον φάκελο δεν προκύπτει η ημερομηνία καθαρογραφής της εν λόγω απόφασης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας στα πολιτικά δικαστήρια παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως προβλέπεται στο άρθρο 6§1 της Σύμβασης, του οποίου τα κρίσιμα για την υπόθεση χωρία έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση, (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, (...)»

A. Επί του παραδεκτού

15. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35§3 α) της Σύμβασης, ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου, και ως εκ τούτου την κηρύσσει βάσιμη.

B. Επί της ουσίας

I. Η κρίσιμη περίοδος

16. Η κρίσιμη περίοδος άρχισε στις 11 Οκτωβρίου 2001, ημερομηνία προσφυγής στο Πρωτοδικείο από πλευράς προσφεύγουσας. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι από τον φάκελο δεν προκύπτει η ημερομηνία καθαρογραφής της απόφασης αρ. 1260/2012 του Αρείου Πάγου (βλ. ανωτέρω παράγραφο 13). Επομένως, στην υπό κρίση υπόθεση, αναφέρεται στην ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης του Αρείου Πάγου, όπως προκύπτει από τον φάκελο, ήτοι την 5^η Ιουλίου 2012, ως ημερομηνία έναρξης (*dies ad quem*) για τον υπολογισμό της

διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας. Θεωρεί επομένως ότι η εν λόγω διαδικασία διήρκεσε περίπου δέκα έτη και εννέα μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. *Η διάρκεια της διαδικασίας*

α) Τα επιχειρήματα των διαδίκων

17. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι λογική κατά την έννοια του άρθρου 6§1 της Σύμβασης. Επικαλείται την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων στην κίνηση της διαδικασίας κατά την πολιτική δικονομία και υποστηρίζει ότι για τις σημαντικές περιόδους αδράνειας ευθύνονται οι διάδικοι, ήτοι η προσφεύγουσα και το νοσοκομείο. Υποστηρίζει ότι όλες οι δικάσιμοι ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων ορίστηκαν εντός λογικής προθεσμίας, ότι οι δικαστικές αρχές αποφάνθηκαν εντός σύντομης προθεσμίας και ότι δεν ευθύνονται για καμία περίοδο αδράνειας.

18. Επιπροσθέτως, η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το Νοσοκομείο συνέβαλε στην επιμήκυνση της διάρκειας της διαδικασίας καθόσον περίμενε περίπου ένα έτος και οκτώ μήνες αφότου προσέφυγε στο Εφετείο για τον καθορισμό της πρώτης δικάσιμου. Θεωρεί ότι αυτή η περίοδος αδράνειας δεν μπορεί να καταλογιστεί στις εθνικές αρχές.

19. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι το χρονικό διάστημα των περίπου δύο ετών που διέρρευσε μεταξύ της πρώτης δικάσιμου ενώπιον του Αρείου Πάγου και την κατάθεση του αιτήματος της προσφεύγουσας για προσδιορισμό δικάσιμου ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου είναι καταλογιστέο στη συμπεριφορά των διαδίκων (βλ. ανωτέρω §§10, 11 και 12).

20. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η διάρκεια της διαδικασίας είναι υπερβολική.

β) *Η εκτίμηση του Δικαστηρίου*

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τα περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχει θεσπίσει το Δικαστήριο με τη νομολογία του και ειδικότερα βάσει της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και αυτής των αρμοδίων αρχών ενώ εξαρτάται

και το δικύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων *Frydlender κατά Γαλλίας*, [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

22. Υπενθυμίζει επίσης ότι η διαδικασία ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων διέπεται από την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Εξάλλου, υπενθυμίζει ότι μόνον οι καθυστερήσεις για τις οποίες ευθύνονται οι αρμόδιες δικαστικές αρχές μπορεί να οδηγήσουν στη διαπίστωση της υπέρβασης της λογικής προθεσμίας κατά παράβαση της Σύμβασης. Ακόμη και στα νομικά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της κίνησης της διαδικασίας από τους διαδίκους, η στάση των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την υποχρέωσή τους να διασφαλίσουν την ταχύτητα που επιτάσσει το άρθρο 6§1 της Σύμβασης (βλ. *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδας*, αρ. 62771/00, §30, 5 Φεβρουαρίου 2004).

23. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη δυσκολία. Επισημαίνει εξ αρχής ότι οι διαδικασίες ενώπιου του Πρωτοδικείου και του Εφετείου διεξήχθησαν με έναν συγκρατημένο ρυθμό, και ότι η διαδικασία διήρκεσε λιγότερο από εννέα μήνες στον πρώτο βαθμό και περίπου δύο έτη και πέντε μήνες στο Εφετείο.

24. Το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του το επιχείρημα της Κυβέρνησης σχετικά με το ότι το δημόσιο νοσοκομείο χρειάστηκε περίπου ένα έτος και 8 μήνες για να ζητήσει τον ορισμό δικασίμου ενώπιου του Εφετείου (βλ. ανωτέρω §18) και ότι το χρονικό αυτό διάστημα δεν είναι καταλογιστέο στις αρμόδιες αρχές. Υπενθυμίζει ωστόσο ότι το Κράτος είναι υπεύθυνο για το σύνολο των υπηρεσιών του, και όχι μόνον για τα δικαστικά του όργανα (βλ. *Moreira de Azevedo κατά Ποστογαλλίας*, 23 Οκτωβρίου 1990, §73, σειρά Α αρ. 189, και *Λαλούση-Κοτσοβός κατά Ελλάδας*, αρ. 65430/01, §24 19 Μαΐου 2004). Κατά συνέπεια θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση, για την περίοδο αδράνειας διάρκειας περίπου ενός έτους και οκτώ μηνών ευθύνονται οι αρμόδιες αρχές.

25. Όσον αφορά την ενώπιον του Αρείου Πάγου διαδικασία, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι διήρκεσε περίπου πέντε έτη και δέκα μήνες. Εντούτοις, επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα ευθύνεται για την καθυστέρηση κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας αυτής. Επισημαίνει ιδίως ότι η προσφεύγουσα

περίμενε περίπου ένα έτος και έντεκα μήνες αφότου προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο για να ζητήσει ορισμό της πρώτης δικασίμου, εν συνεχεία περίπου τρεις μήνες από την απόφαση αρ. 2189/2009 που κήρυσσε απαράδεκτη τη συζήτηση (βλ. ανωτέρω §11) για να ζητήσει τον ορισμό νέας δικασίμου και τέλος, οκτώ μήνες μετά την αναβολή της συζήτησης της 14^{ης} Δεκεμβρίου 2010 (ανωτέρω §12) για να ζητήσει τον ορισμό νέας δικασίμου. Θεωρεί ότι για τα χρονικά αυτά διαστήματα δεν ευθύνονται οι εθνικές αρχές.

26. Κατόπιν των ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι μόνες περίοδοι που δεν μπορούν να καταλογιστούν στις εθνικές αρχές είναι αυτές που αναφέρονται ανωτέρω στην παράγραφο 25. Όσον αφορά δε την ευθύνη των δικαστικών αρχών, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι εναπόκειται στα συμβαλλόμενα κράτη να οργανώσουν το δικαστικό τους σύστημα έτσι ώστε τα δικαστήριά τους να εγγυώνται σε καθέναν το δικαίωμα να πετύχει οριστική απόφαση σχετικά με αμφισβητήσεις των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως εντός λογικής προθεσμίας (βλ. Γλύκαντζη κατά Ελλάδα, αρ. 40150/09, §47, 30 Οκτωβρίου 2012). Προσθέτει επίσης ότι σε περίπτωση που, όπως στην υπό κρίση υπόθεση η διαδικασία διέπεται από την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων, η έννοια της «λογικής προθεσμίας» επιτάσσει τα δικαστήρια να παρακολουθούν και τη διεξαγωγή της διαδικασίας και να είναι πιο προσεκτικά όσον αφορά το χρονικό διάστημα που μεσολαβεί μεταξύ των ημερομηνιών δύο δικασίμων (βλ. Φίλιππος Ιωαννίδης κατά Ελλάδα, αρ. 7629/05, §21, 19 Ιουνίου 2008). Το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του το επιχείρημα της Κυβέρνησης σύμφωνα με το οποίο το σύνολικό διάστημα της διετούς αδράνειας δεν μπορεί να καταλογιστεί στις εθνικές αρχές (βλ. ανωτέρω παράγραφο 19). Θεωρεί ωστόσο, ότι η περίοδος αδράνειας που εκτείνεται από τις 29 Σεπτεμβρίου 2009, ημερομηνία της πρώτης δικασίμου, έως τις 24 Νοεμβρίου 2009, ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης αρ. 2189/2009 με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη η προαναφερθείσα συζήτηση για λόγους καταλογιστέους στους διαδίκους, μεταξύ των οποίων και το δημόσιο νοσοκομείο (βλ. ανωτέρω παρ. 10 και 11) δεν μπορεί να αποδοθεί αποκλειστικά στην προσφεύγουσα. Θεωρεί ότι το ίδιο ισχύει για την περίοδο που εκτείνεται από την 22^α Φεβρουαρίου 2010, οπότε η προσφεύγουσα ζήτησε τον

προσδιορισμό νέας δικασίμου, έως τις 14 Δεκεμβρίου 2010, οπότε και ορίστηκε η δικάσιμος (ανωτέρω παρ. 12).

27. Επομένως, ακόμη και αν αφαιρεθούν οι περίοδοι αδράνειας που αναφέρονται ανωτέρω στην παράγραφο 25 καθώς και η προθεσμία περίπου ενός έτους μεταξύ της ημερομηνία κατά την οποία το εφετείο εξέδωσε την απόφασή του και της ημερομηνίας κατά την οποία η προσφεύγουσα άσκησε αναίρεση (βλ. ανωτέρω παράγραφοι 9 και 10), οι οποίες μπορεί να καταλογιστούν στην προσφεύγουσα (βλ. επίσης, Γιαβή κατά Ελλάδας, αρ. 25816/09, §62, 3 Οκτωβρίου 2013, *Ευρωπαϊκά Διακοπαί-European Holidays A.E. κατά Ελλάδας (déc.)* [απόφαση Επιτροπής], αρ. 24610/12, §17, 6 Οκτωβρίου 2015), το Δικαστήριο θεωρεί ότι μπορεί να συναγάγει την υπέρβαση της λογικής προθεσμίας βασιζόμενο στην υπολειπόμενη διάρκεια της διαδικασίας, ήτοι σε έξι έτη και έντεκα μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

28. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που τέθηκαν στη διάθεσή του και λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν πληροί τις προϋποθέσεις της «λογικής προθεσμίας».

29. Κατά συνέπεια, κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Κατά το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

A. Ζημία

31. Η προσφεύγουσα ζητεί το ποσό των 20.000 ευρώ λόγω ηθικής βλάβης.

32. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και καλεί το Δικαστήριο να τις απορρίψει. Θεωρεί ότι, σε κάθε περίπτωση, η διαπίστωση της παραβίασης

αποτελεί, ενδεχομένως, δίκαιη ικανοποίηση. Εξάλλου, υποστηρίζει ότι το αιτούμενο από την προσφεύγουσα ποσό είναι υπερβολικό και μη εύλογο.

33. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα υπέστη ορισμένη ηθική βλάβη λόγω της διάρκειας της διαδικασίας για την οποία διαπιστώθηκε η σχετική παραβίαση. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, επιδικάζει στην ενδιαφερομένη το ποσό των 4.600 ευρώ για τον λόγο αυτό, πλέον κάθε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και Δικαστική δαπάνη

34. Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης το ποσό των 4.306,80 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει απόδειξη αλλά μόνον ένα σημείωμα εξόδων δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από τον δικηγόρο της, στο οποίο σημείωμα αναγράφεται το ίδιο ποσό.

35. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές, υποστηρίζοντας ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα δικαιολογητικό για να στηρίξει το αίτημά της.

36. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων μπορεί να πετύχει την καταβολή των εξόδων και της δικαστικής του δαπάνης στο μέτρο που αυτά αποδεικνύονται αληθή, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους (βλ. *Ιατρίδης κατά Ελλάδας*, (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI, και προαναφερθείσα *Γλόκαντζη*, §90). Στην υπό κρίση υπόθεση, λαμβανομένης υπόψη της απουσίας αποδείξεως που να βεβαιώνει την πληρωμή του προαναφερθέντος ποσού, το Δικαστήριο απορρίπτει το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Κηρύσσει παραδεκτή την προσφυγή,
2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης,
3. Αποφαίνεται,
 - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών¹, το ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εξακοσίων ευρώ (4.600€) λόγω ηθικής βλάβης, πλέον κάθε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες,
4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 20 Απριλίου 2017, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§2 και 3 του Κανονισμού.

Renata Degener

Ledi Bianku

Αν. Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα

¹ Διορθώθηκε στις 24 Οκτωβρίου 2017: καταργείται το «από την ημερομηνία κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44§2 της Σύμβασης».